

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput II. Recenset speciales alios ejusdem argumenti eventus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

facillimè potes omnes hostes nostros destruere, ac dare victoriam tuis Fidelibus? Ità prorsus est, sicut dicis, respondit Dominus, me esse potentem, ut faciam quæ volo, ac misericordem: unde, prout vidiſti, tot miſi Angelos meis Fidelibus, ad defendendas veritates fidei, ac destruendum mendacium, & fraudes diaboli: verumtamen ij, qui sunt mei, non ità me sibi, ob sua peccata, & malam dispositionem, devinxerunt, ut inter illos & meam Justitiam statuam aliquam aniculam, quæ ipsos defendat, atque, si impendens casus evenerit, permittam fieri, quæ fert cursus rerum, & sunt conformia legibus ordinarijs. Mea anima audiens id dici à suo Domino, & assumens non nihil velut generositatis, atque incitata vehementi affectu, qui tamen fuit magnæ commiserationis, tum respondit: Profectò, mi Domine, si id fieret, me, ad avertendos ab ipsis, & suscipiendos

in me ictus, interponerem inter illos, & tuam Justitiam. Non facies id, dixit Dominus, non facies, Anima; quia ego hoc à te fieri non permittam: atque si multum instares, & occasio eveniret, auferrem te è medio eorum, & abducerem ad me. Quid dicis ad id? quid tibi videtur?

Fui quasi consternata, & obstupui ob ea, quæ à meo Domino dici audiveram, dum mea anima partim metueret Divinam Justitiam, partim vero consideret Dei Misericordia & benignitate, atque habitenus in tali mei Domini ventor presentia. Reputo hunc eventum tanquam aliquid à Divina Majestate superpositum debilibus meis humeris, ut clarem, & Deo absque intermissione postulem misericordiam, in his Ecclesiæ necessitatibus.

Ipsè nos dignetur respicere tanquam
Pater, sitq; semper benedictus. Amen.

CAPUT II.

Recenset speciales alios ejusdem argumenti eventus.

Eodem Anno sexcentesimo vigesimo quinto acciderunt, quæ hic refert, & sequentibus exponit verbis.

Ducta fui à Divina Majestate, comitante me Sancto Angelo Custode, ad remotissimam quandam Provinciam: pervenimus ad campos desertos, & inde ad alios prioribus non absimiles. Tota ea Regio mihi videbatur esse destituta habitatoribus, quæ tamen antehac fuerit culta, quia interdum deprehendebantur vestigia quorundam dirutorum ædificiorum. Mirabar vehementer videns tantam solitudinem, atque in tam vasto spatio nec reperiri oppida, neque comparere homines: unicum enim solummodo observavi viatorem, & hunc procul ambulantiem. Converti me ad Dominum interrogans: Ubi sunt, Domine, isti homines? Et respondit mihi Ipsius Majestas: sunt in infer-

no. Civitates autem eorum, suburbia, divitiæ, & facultates, quas possederunt, quonam devenerunt? Omnia sunt in inferno, dixit Dominus. Mea anima oblitescerebat, dicendo tacite: Proh Sancte Deus! ergone hæc omnia interierunt, & hi tam multi homines sunt in inferno? Dum ità prosequeremur nostrum iter, conspexi maximam lucem, quæ videbatur cœlestes diffundere splendores. Pervenimus ad locum, unde lux promittebatur, & incidimus in quoddam pauperum monasterium, cujus fabrica erat humilis: ubi vidi quendam Religiosum S. Francisci. Ingressi sumus templum, quod erat prorsus egenum, & malè accommodatum. Ibi fuit sepulchrum circumdatum clathris, cujus cippus erat coopertus pannino: coram eo sum jussa me prosternere, quo facto, & peractâ meâ adoratione, dum vellem surgere, dixit mihi Sanctus Angelus, nè me moverem. Exhibuit mihi mox spectandam, supra idem sepul-

chrum, Majestas Christi Jesu Domini nostri, quasi tunc resurgentis, qui me amantissimè interrogavit: Quid est hoc, Anima? quis te huc adduxit? Mi Domine, respondi ego, Deus me adduxit. Et postquam brevi tempore mansi apud Dominum, dedit mihi suam sanctam benedictionem, quasi me urgeret, ut sine mora regrederer, ac disparuit. Subitò vidi quendam crudelem, & indignandum pastorem intrantem per portam, circumdatum à multis & magnis canibus, tanquam mollosis pecuarijs. Hi ad me venerunt, meque omni ex parte cinxerunt. Timui aliquantum, sed fuit tumor exiguus: quamvis enim apparerent feroces, nescio tamen quomodo notaverim, esse ignavos, mihi-que ab ipsis parum posse damni inferri: quia verò mihi nocere non poterant, exarserunt contra se invicem, mordentes se ac discerpentes, donec denique disparerent.

Vidi deinde ex eo loco sepulchri, ad unum templi latus prodeuntem splendidissimum, ac pulcherrimum rivum sanguinis & aquæ: observavi nihil ipsius remanere in ijs regionibus, sed totum celeri cursu transire ad alias, quas inundabat, reddendo fertiles, & conferendo illis virtutem ad producendum fructum. Postquam mihi hæc omnia Deus ostendit, interrogavit me, an ea intellexissem. Aliquid, mi Deus, sum afflicta, respondi, sed non omnia. Declarabo igitur tibi illa, dixit Dominus: Omnes hæc regiones sunt Paganorum, in ijs est sepulchrum, in quo fuit depositum corpus Jesu. Pastor ille, & canes sunt dæmones, qui se mordendo manifestabant rabiem, ac desperationem, ad quam rediguntur per mysteria patientis Salvatoris, mortisque ipsius & resurrectionis: significabant præterea, tuam orationem sibi esse tormentum. Sanguis Redemptoris, quamvis omnes pertranseat, cum sit pro omnibus effusus, apud istos tamen non manet, eò quòd ex eo fructum percipere nolint. Commenda mihi illos, & offer aliquid ipsis profuturum. Quid possum offerre mi Domine, ajebam ego, aut quid habeo, quod dem? Potes aliquid facere, respondit Dominus:

offer mihi pro illis sacram communionem, sicut offers pro Angliæ, & aliarum provinciarum Catholicis; & quicquid dederis, retinebis tibi, plurimumque inde referes lucri. Promisi Domino, me id facturam, & videtur Divina Majestas tam hos, quam illos debillimis istis superimponere humeris, atque hoc onus mihi esse grave. Faxit Deus, ut ipsis proficit, quod pro ijs facio.

Post aliquot deinde dies passa fui quadam ex causa aliquam afflictionem, unde sollicitabar & angebar. Interea feriâ secundâ, vigesimâ primâ hujus mensis Octobris, manè vidi Jesum Christum Dominum nostrum, qui mihi peramanter dixit: Veni mecum, Anima, & respicabis. Duxit me Eiusdem Majestas ad cælum, per scalas multorum graduum: comitabantur Dominum plurimi Angelici Spiritus, eique inserviebant. Dum eò perventum est, sui prostrata coram Beatissima Trinitate, quæ me benignissimè excepit. Eram exornata ijs vestibus, quibus me in hujusmodi occasionibus mei Domini Angeli exornant. Tum Persona Sacratissima Patris æterni me ad se perduxit, & formavit in meo pectore, diductâ veste, suo sacro digito crucem rubri & splendidissimi coloris, quæ in eo mansit impressa. Postquam me illi Beati Spiritus viderunt eâ signatam, qui erant innumerabiles, coeperunt colloqui, seque invicem interrogare: Qualis est hæc Anima? Est promotâ ad dignitatem Ordinis equestris. Ego verecundabar & erubesceram, quemadmodum hîc erubesceret vilis quispiam mendiculus, cujus pannosis vestibus apponeretur crux, indicans habitum, ac dignitatem equestrem.

Dominus noster Jesus Christus, quem hac vice comitata fueram, me mox duxit ad quendam altum locum, unde mihi ostendit in primis modum, quo creaturis irrationalibus, deinde illum, quo rationalibus se communicat Deus, tandemque modum, quo se communicat Cœlitibus, reddendo illos beatos visione sui Divini Esse, omnibusque bonis replendo. Mea anima multum mirabatur videndo tam arcana

& sublimia mysteria, ut, licet tam paucis referantur verbis, omnia tamē totius mundi nequaquam sufficerent, ad explicandam vel minimam eorum partem, quæ ibi videntur. Tum idem Christus Dominus noster mihi dixit: Anima attolle oculos, & aspice. Aspexi, ac vidi super totam beatitudinem immensum quoddam mare infinitarum aquarum, in quibus mihi modo ad eodē eminenti monstravit Divinum Esse, ut à nulla exponi valeat lingua, aut aliquid de ea majestate & pulchritudine enarrari. Postea me Christus Dominus noster de novo perduxit ad locum, ubi paulò antè videram Sanctissimam Trinitatem. Hic me rursum est allocuta Sanctissima Persona Patris æterni, & dixit mihi: Ecce sicut Reges terræ provehunt quosdam duces militiæ ad equestres dignitates, ut animentur ad permanendum in confinijs hostium, utque contra hos pugnent pro defendendis ipsorum regnis, ita ego tibi dedi istam crucem, ut coram me præliseris, ac defendas animas ab earū hostibus. Nunc revertere in pacem. Atque tunc prorsus ex animo, & ardentissimo affectu dixi Ejus Majestati: Mi Domine, per temetipsum te obsecro, noli permittere, ut de novo revertar ad terram; noli, mi Domine, noli mihi mandare, ut revertar, quia peribo. Hoc sæpe, minimèque hæsitanter iterabam, donec Persona JESU Christi Domini nostri, singularem mihi exhibendo amorem, dixit: Anima, si redeam tecum, bene potes redire. Tecum, mi Domine, respondi ego, ibo ad terram, & ad infernum: & statim me eadē viâ, atque cum plurimorum Angelorum comitatu, iterum deduxit per scalas, per quas ascenderamus, meque reliquit in meo angulo.

Quinque aut sex diebus post, proximè festum omnium Sanctorum, mihi Dominus significavit, quòd me in ea solennitate dignaturus esset ducere ad cœlestem Patriam. Volo, dixit, ut eo die fruaris festo, quod in cœlesti Jerosolyma peragitur, in honorem meorū Sanctorum, ubi multis diebus commoraberis. Ità fuit factum, & in festo omnium Sanctorum, antequam disceret, me Divina Majestas duxit ad

cœlum, sicut mihi dixerat, ibique me cum univertis, ubi modo mihi possibile sunt frui delicijs, & gloriâ accidentali, quam illo die Sancti percipiebant ex celebritate, quâ hîc in terra ab Ecclesia militante solemniter coluntur. Fui repleta specialissimo solatio, & vehementer sum mirata, quòd viderem illum modum gloriæ accidentalis, quæ ipsis superaddebatur, quamquam aliquin omnibus affluerent bonis, ob solam Visionem Dei, quòd; etiam ego ejusdem fierem particeps. Isto perfuente gaudio mihi Dominus dixit: Anima, pete à me quidquid volueris, omnia enim tibi concedam. Sensi autem mihi ab eodem Domino inspirari, quid petere deberem, ideòque dixi latine: *Ut inimicos sanctæ Ecclesiæ humiliare digneris.* Subito omnes Sancti Sancti responderunt: *Te rogamus audi nos.* Progressâ sum dicendo: *Ut Regibus, & Principibus Christianis pacem & veram concordiam donare digneris.* Et Sancti responderunt: *Te rogamus audi nos.* Ad idem petitio: *Ut cunctum populum Christianum petioso sanguine redemptum conservare digneris.* Atque Sancti similiter subjunxerunt: *Te rogamus audi nos.* Hic subitè, utique amplius petivi. Tunc mihi dixerunt Angeli: Soror, pete amplius, pete: *Ut fructus terræ dare, & conservare digneris.* Petit id, sed non ita ex animo, neque eos elucendo actus, quos in tribus prioribus concueram petitionibus; neque etiam Sancti ad quartam hanc responderunt, quænam modum ad alias responderant. Divina Majestas mihi dixit, se mihi concedere, quæcunque petieram: post quod dictum fui rapta in ecstasim, & quando ex ea me redivi, reperi me in meo angulo, eorū superior pars animæ mansit apud Eiusdem Majestatem, sicut mihi dixerat. *Benedictus sit Deus.*

Amen.

